

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci stěžovatele **J. S.**, zastoupeného JUDr. Liborem Šlaufem, advokátem se sídlem v Praze 1, Národní 6, za účasti **Krajského úřadu Jihočeského kraje**, se sídlem v Českých Budějovicích, U zimního stadionu 1952/2, a osob zúčastněných na řízení **1) H. s. J.**, zastoupeného JUDr. Vojtěchem Filipem, advokátem se sídlem v Českých Budějovicích, Čěčova 11, **2) H. s. O.**, zastoupeného JUDr. Václavem Kalinou, advokátem se sídlem v Písku, Heydukova 101/2, a **3) Povodí Vltavy, státního podniku**, se sídlem v Praze 5, Holečkova 8, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 5. 2007, č. j. 10 Ca 56/2007 – 50,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje (dále jen „krajský úřad nebo odvolací orgán“) ze dne 26. 2. 2007, č. j. KUIJK 1854/2007 OZZL/Bř-RO5, jímž bylo rozhodnutí Městského úřadu Písek, odboru životního prostředí a „VLHZ“, se sídlem v Písku, Budovcova 207 (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 22. 11. 2006, č. j. ŽP/MUPI/2006/17069/Ad, „o neuvedení S. honitby O. do souladu se zákonem“ změněno tak, že bod II. výroku rozhodnutí byl vypuštěn a označení bodu III. výroku bylo změněno na označení II., s tím, že ostatní části rozhodnutí zůstaly nezměněny.

Po změně rozhodnutí ze strany odvolacího orgánu tedy zůstal v platnosti výrok I. správního rozhodnutí prvního stupně, podle něhož se dle ustanovení § 69 odst. 1 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, v platném znění (dále jen „zákon o myslivosti“), s odkazem na ustanovení § 17 odst. 5 a § 2 písm. g) téhož zákona, „S. honitba O.“, uznaná rozhodnutím Okresního úřadu Písek, referátem životního prostředí, ze dne 30. 3. 1993, č. j. Mysl. 057/93-Kt, o celkové výměře 9 417 ha, neuvádí do souladu se zákonem o myslivosti, neboť návrh na uvedení této honitby do souladu s citovaným zákonem je v přímém rozporu se zněním jeho ustanovení § 17 odst. 5 a § 2 písm. g), tj. předmětná honitba nesplňuje podmínku souvislosti pro některé pozemky do ní začleněné, jež tvoří překážku v pohybu zvěře nebo jsou pro ni nebezpečím. Ve vypuštěném bodě II. výrokové části rozhodnutí správní orgán prvního stupně původně konstatoval, že S. honitba O. zanikne dnem právní moci rozhodnutí o uznání nových honiteb, které v důsledku jednání držitele této honitby vzniknou. Bod III. výroku rozhodnutí, jež byl změněn na označení II., pak stanovil, že do nabytí právní moci rozhodnutí o uznání nových honiteb ze zaniklé honitby S. užívá tuto honitbu dle ustanovení § 29 odst. 4 zákona o myslivosti její dosavadní uživatel, v daném případě J. S., bytem v S. č. p. 83, Z., okres R..

Krajský soud dospěl v napadeném rozsudku k závěru, že žaloba nebyla důvodná zejména proto, že do honitby stěžovatele je začleněna i vodní nádrž Orlík, která představuje pozemkový pruh přerušující souvislost honebních pozemků a tvoří překážku v pohybu zvěře. Soud neuznal za důvodnou námitku stěžovatele, že ustanovení § 2 písm. g) a § 17 odst. 5 zákona o myslivosti se vztahuje pouze na technické dílo, tedy stavbu přehradní hráze, nikoli na vodní plochu. Shledal tuto námitku neopodstatněnou, když na základě dikce ustanovení § 2 písm. e) a g) tohoto zákona dovedl nutnost posuzovat přehradu jako celek včetně pozemků tvořících vodní plochu, jež byla vytvořena stavbou – vodohospodářským dílem, v důsledku čehož přehradu podle názoru soudu vůbec nelze začlenit mezi honební pozemky. Přehrada i nádrž tvoří dle názoru soudu vodní dílo, které je vodohospodářskou stavbou, a pozemky stavbou dotčené jsou pozemky stavebními evidovanými v katastrálním operátu jako pozemky zastavěné. Krajský soud přitom zároveň v odůvodnění rozsudku vyjádřil své přesvědčení, že takový výklad není extenzivním výkladem pojmu přehrada, který by byl v rozporu s vodohospodářskými předpisy, jež při úpravě technických požadavků rozlišují jednotlivé součásti vodních děl. Podle ustanovení § 17 odst. 5 zákona o myslivosti navíc i honební pozemky jinak vyhovující pojmu souvislosti nelze začlenit do jedné honitby, pokud tvoří překážku pohybu zvěře nebo jsou pro ni nebezpečím, přičemž zákon jako příklad uvádí mj. i přehradu. Proto krajský soud sdílí názor krajského úřadu, že vodní plocha vytvořená přehradní nádrží představuje zcela jistě překážku pohybu zvěře a je pro ni nebezpečím.

Jako nedůvodnou posoudil krajský soud i námitku stěžovatele týkající se nesprávného výroku II. rozhodnutí odvolacího orgánu (tj. původního bodu III. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně), v němž správní orgány v obou stupních označily honitbu stěžovatele za zaniklou, i když z jeho strany byla splněna podmínka uvedená v § 69 odst. 1 zákona o myslivosti tím, že stěžovatel podal příslušnou žádost o uvedení honitby do souladu se zákonem o myslivosti. Z citovaného ustanovení vyplývá povinnost držitelů honiteb uznaných podle dřívějších předpisů podat do 31. 12. 2002 návrh na uvedení honitby do souladu se zákonem o myslivosti (dále jen „do souladu se zákonem“), s tím, že jinak předmětná honitba zaniká k datu 31. 3. 2003. Podle názoru krajského soudu stěžovatel sice tuto povinnost splnil, nicméně jeho honitba do souladu se zákonem uvedena nebyla, a proto zanikla ke dni právní moci rozhodnutí správního orgánu (ve druhém stupni), jímž byl tento nesoulad se zákonem konstatován, tzn. konkrétně ke dni 19. 3. 2007. Podmínky

pro uznání honitby předepsané zákonem nebyly splněny, proto výrok rozhodnutí odpovídá § 69 odst. 1 zákona o myslivosti, a správní orgán za této situace nemohl rozhodovat o přiřazení vodní plochy k předmětné honitbě, jak to namítá v žalobě stěžovatel, neboť se nejednalo o řízení o přiřazení dle § 30 zákona o myslivosti, ale o řízení zcela jiné (o uznání stávající honitby podle nového zákona č. 449/2001 Sb.).

K další námitce stěžovatele, že správní orgán zcela nesprávně považoval za účastníky správního řízení všechny držitele přilehlých honiteb, ačkoliv nebylo podle jeho názoru jasné, jak se řízení o uznání jeho honitby dotýká práv a povinností držitelů sousedních cizích honiteb za situace, kdy šlo o honitbu založenou vlastníkem pozemků začleněných do honitby, soud uvedl, že dle § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“), jsou účastníky řízení též další osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech. Vzhledem k tomu, že v rámci řízení o uznání honitby dle § 69 odst. 1 zákona o myslivosti dochází k uznání honitby eventuelně v jiných hranicích, čímž práva držitelů sousedních honiteb mohou být dotčena, jsou tito držitelé vždy účastníky řízení o uznání sousední honitby. Pro toto účastenství je zcela nepodstatná okolnost, že honitba stěžovatele je honitbou vlastní.

Zcela nedůvodně se stěžovatel dovolává také ustanovení § 46 správního řádu, neboť jak prvostupňové rozhodnutí, tak i napadené rozhodnutí odvolacího orgánu bylo podle názoru krajského soudu vydáno v souladu se zákony a ostatními právními předpisy. Okolnost, že podle zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „katastrální zákon“), se přehrady evidují v katastru nemovitostí, nemůže zvrátit právní závěr, ke kterému krajský soud ve svém rozhodnutí dospěl, a nemá na něj vliv ani díkce ustanovení § 20 odst. 1 a § 50 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“).

Krajský soud proto uzavřel, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o myslivosti, správním řádem i vodním zákonem, a konstatoval, že ze strany stěžovatele namítané porušení právních předpisů zjištěno nebylo. Žalobu proto podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje kasační námitku ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a shledává tedy pochybení soudu v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a to konkrétně ve výkladu pojmu „*přehrada*“ ve vztahu k ustanovení § 17 odst. 5 zákona o myslivosti. Z obsahu kasační stížnosti pak vyplývá, že stěžovatel byť ne výslovně uplatňuje také námitku ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., a to vady řízení spočívající v tom, že správní orgán v posuzovaném případě při rozhodování nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, a skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit.

Stěžovatel tvrdí, že soud i odvolací správní orgán aplikovaly pojem „*přehrada*“, zachycený v ustanovení § 2 písm. g) a § 17 odst. 5 zákona o myslivosti, v rozporu s jeho legální definicí. Soud zcela v rozporu s definicí honebních pozemků, jak je dána ustanovením § 2 písm. f) zákona o myslivosti, prohlásil pozemky tvořící vodní plochu za nehonební. Tím, že soud odmítl zkoumat, zda vodní plocha procházející předmětnou honitbou představuje skutečnou překážku pro zvěř, nerespektoval smysl ustanovení § 17

odst. 5 zákona o myslivosti. Stěžovatel v pasáži označené jako „geneze“ shrnuje skutkový stav věci s tím, že v jejím rámci upozorňuje na skutečnost, že pro odstranění problému přerušení souvislosti honebních pozemků požádal dne 25. 10. 2006 správní orgán prvního stupně ve smyslu ustanovení § 30 odst. 1, resp. § 31 odst. 2, zákona o myslivosti o přičlenění některých vodních pozemků v jižní části jeho honitby tak, aby byla tato nesouvislost honitby vzniklá vklíněním cizích pozemků odstraněna. Poukazuje na to, že zákon o myslivosti při reglementaci honiteb důsledně používá pro vymezení příslušné části zemského povrchu pojem pozemek, a uvádí, že podle jeho názoru jsou pozemky označované jako vodní plocha dle ustanovení § 2 písm. e) a f) zákona o myslivosti pozemky honebními. Stěžovatel se při utváření svého názoru řídil právní definicí druhů pozemků podle ustanovení § 2 odst. 3 katastrálního zákona. Podle platné prováděcí vyhlášky č. 26/2007 Sb. k tomuto zákonu se v ustanovení § 4 odst. 4 písm. a) se jasně rozlišuje pozemek, na kterém je vodní nádrž, a který je dle přílohy k této vyhlášce pod kódem 11 označován jako „vodní plocha“, od pozemku zastavěného vodním dílem, který je „zastavěnou plochou“ (v témže ustanovení pod písm. b) bod 4, přičemž se zde jako způsob využití pozemku uvádí „přehrada“ – příloha k cit. vyhlášce, část 4, kód 22). Pojem „přehrada“ je jednoznačně definován v ustanovení § 20 a § 50 vodního zákona, a dále pak i ve vyhlášce č. 590/2002 Sb., o technických požadavcích na vodní díla (konkrétně § 6 a § 7). Stěžovatel s odkazem na výše uvedené právní předpisy příkladmo dovozuje právní definice pozemků označovaných jako „vodní dílo“, „vodní plocha“, „vodní nádrž“ a také „přehrada“. Ve dvou posledně jmenovaných případech jsou definice následující: „Přehrada je pozemek zastavěný stavbou přehrazující vodní tok nebo údolí“ a „vodní plochou je pozemek, na němž je koryto vodního toku, vodní nádrž“. Stěžovatel dále konstatuje, že pozemky typu vodní plocha jsou běžně integrální součástí uznaných honiteb a uvádí konkrétní příklady.

Podstatou kasační stížnosti je proto nesouhlas stěžovatele s právním názorem vyjádřeným v napadeném rozsudku krajského soudu, že pozemek označený jako „přehrada“ v oblasti zákona o myslivosti neoznačuje pouze pozemek zastavěný vodním dílem, ale že zahrnuje i pozemky tvořící vodní nádrž, tj. pozemky, které jsou podle přesvědčení stěžovatele „vodní plochou“, a jako takové jsou podle zákona o myslivosti pozemky honebními. Tuto úvahu stěžovatel uzavírá tvrzením, že jestliže je pojem pozemku označovaného jako „přehrada“ jednoznačně definován v právních předpisech, je správní orgán touto definicí vázán stejně jako účastník řízení, a je nad přípustnou mez správního uvážení vykládat a aplikovat tento pojem způsobem překračujícím tuto zákonnou definici. V opačném případě by totiž bylo na úvaze správního orgánu, jak vykládat v rozhodovací praxi pojmy jako např. dálnice, hřbitov, či dokonce manželství nebo dědictví, což by v praxi vedlo k nepřipustné nejistotě.

Stěžovatel také uvádí, že navzdory jeho opakovaným návrhům nebyl zjištěn skutečný stav věci, a to za situace, kdy správnímu orgánu je tato povinnost přímo uložena v ustanovení § 32 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu („starý správní řád“). Soud tím, že uvedený postup správního orgánu ve svém rozsudku potvrdil, potvrdil rozhodnutí vydané v rozporu s ustanovením § 46 „starého správního řádu“ a „nutně vybočil z mezí jeho vázanosti právním řádem (ustanovení § 79 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích)“. Upozornil totiž písemně jak správní orgán, tak i soud na skutečnosti, ke kterým je podle něj nutné při aplikaci pojmu „přehrada“ přihlížet. Posuzovaná honitba leží podél toku řek Otavy a Vltavy, a po soutoku těchto řek po obou březích Vltavy, která je v severní polovině honitby – přibližně na spojnici obcí Vrábsko a Sobědraž - znatelně vzduta stavbou vodního díla Orlick. Sama Orlická přehrada však leží mimo honitbu, cca 10 km od její severní hranice. Soud se také odmítl zabývat otázkou, zda vodní plochy řek Otavy

a Vltavy, protékající předmětnou honitbou, skutečně představují pro zvěř překážku v pohybu či nebezpečí, a v jakém rozsahu. Posudek soudního znalce doc. ing. H., CSc. v této věci označil soud za irelevantní a nepřipustil doplnění dokazování výsledkem znalce.

Soud v napadeném rozsudku také potvrdil názor odvolacího správního orgánu, že předmětná honitba zanikla *ex lege*. Stěžovatel se domnívá, že uvedený názor je v přímém rozporu s dikcí ustanovení § 69 odst. 1 zákona o myslivosti; stěžovatel totiž splnil zákonný požadavek a ve stanovené lhůtě podal u orgánu myslivosti příslušný návrh. Soud tento fakt nepopírá, přesto však dochází k závěru, že k zániku honitby dle ustanovení § 69 odst. 1 došlo. S tím stěžovatel nesouhlasí, neboť podle něj by k zániku honitby mohlo dojít jedině v řízení podle ustanovení § 31 odst. 6 zákona o myslivosti, jehož účastníkem by byl stěžovatel jakožto držitel příslušné honitby se všemi tomu odpovídajícími právy.

Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem stěžovatel navrhuje Nejvyššímu správnímu soudu rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích jako nezákonný zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský úřad ve svém vyjádření ke kasační stížnosti sdělil, že „přehrada“ neboli hráz je podle jeho názoru stavbou a nachází se na stavebním pozemku, tedy na pozemku, který je dle ustanovení § 2 písm. e) zákona o myslivosti pozemkem nehonebním. Samotná stavba přehrady – hráze tedy nemůže vyhovovat pojmu souvislosti, jak uvádí § 17 odst. 5 zákona o myslivosti. Je tedy nade vše pochybnost, že ustanovení § 17 odst. 5 zákona o myslivosti hovoří o přehradě jako o vodní ploše, neboť tato plocha je pozemkem honebním, a je možno ji začlenit do několika honiteb, jak je ve druhé větě tohoto ustanovení uvedeno. Chtěl-li zákon o myslivosti specifikovat pojem přehrada stejně jako vodní zákon, jistě by na vodní zákon odkázal. Takový odkaz však zákon o myslivosti neobsahuje. Krajský úřad zdůrazňuje, že citované právní předpisy nejsou zákonu o myslivosti nadřazeny, ani se ve vztahu k tomuto zákonu nejedná o speciální právní předpisy. Účelem zákona o myslivosti podle ustanovení § 1 odst. 1 písm. a) tohoto zákona je chov druhů zvěře volně žijících na území České republiky. Nelze podle názoru krajského úřadu objektivně plánovat chov zvěře ve smyslu ustanovení § 36 zákona o myslivosti v honitbě, která je rozdělena na několik částí vodní plochou širokou i 400 metrů.

Navíc vodní plocha široká i 100 metrů představuje ve smyslu ustanovení § 17 odst. 5 zákona o myslivosti překážku a nebezpečí pro zvěř. Stěžovatel stále ignoruje skutečnost, že tedy ani přiřčením pozemků nebude odstraněn protizákonný stav, který brání uvedení honitby do souladu se zákonem. Také argumentace stěžovatele, že i jiné honitby nesplňují podmínky zákona o myslivosti, nemůže být důvodem k obcházení zákona. Skutečnost, že zvěř může ve výjimečných případech, např. v důsledku pudu sebezáchovy, vodní plochu přeplavat, nezakládá předpoklad, že se s ní dá svědomitě jako na celku honitby hospodařit. Pokud by byla připuštěna možnost stanovení normovaných a minimálních stavů zvěře pro *S. honitbu O.* tak, jak byly stanoveny do jejího zániku, byl by tím zároveň připuštěn předpoklad, že zvěř není vodní plochou přehrady nikterak ve svém pohybu omezována, a že ji zcela běžně a bez jakýchkoli problémů překonává. V této souvislosti krajský úřad připomíná, že pro všechny druhy zvěře v této honitbě žijící, kromě bažanta obecného, který může vodní plochu přeletět, je vodní plocha překážkou v jejím pohybu a představuje pro ně nebezpečí. Není tedy pro posouzení věci podstatné, kde se nachází samotná stavba, tedy technické dílo ze železa a betonu, ale podstatné je to, že předmětná honitba je rozdělena vodní plochou – vzdutím řeky. Zákon o myslivosti se podle názoru krajského úřadu zcela jistě neomezuje v ustanovení § 2 písm. g) a v ustanovení § 17 odst. 5 pouze na stavbu přehradní hráze.

Ohledně § 69 odst. 1 zákona o myslivosti pak krajský úřad konstatuje, že výklad stěžovatele, podle něhož i podáním návrhu, který není návrhem na uvedení honitby do souladu se zákonem a je s ním v přímém rozporu, nedojde k zániku honitby, není správný a odporuje účelu přechodných ustanovení tohoto zákona. S ohledem na tyto skutečnosti krajský úřad stojí na stanovisku, že kasační stížnost není oprávněná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Klíčovou otázkou, která je pro posouzení této věci podstatná, je otázka, zda pod pojmem „přehrada“ z pohledu zákona o myslivosti lze rozumět výlučně stavbu přehradní hráze jakožto stavebně-technické dílo z betonu a železa, či zda tento pojem v sobě obsahuje jak stavbu hráze coby vodohospodářského díla, tak i vodní plochu, která v důsledku zmíněné stavby vznikla. Následně je pak třeba posoudit, zda takto vzniklá vodní plocha tvoří překážku v pohybu zvěře nebo je pro ni nebezpečím, tak, jak to má na mysli ustanovení § 17 odst. 5 zákona o myslivosti.

Souvisící otázkou pak bude, zda nevyhovění včas podanému návrhu na uvedení honitby do souladu se zákonem má automaticky za následek zánik honitby. Podle názoru stěžovatele by k tomu zániku, který předpokládá § 69 odst. 1, došlo jedině tehdy, pokud by návrh ze strany držitele vůbec nebyl podán. Jestliže tedy podmínky v tomto ustanovení byly ze strany stěžovatele splněny, pak dle jeho názoru byla porušena ustanovení § 69 odst. 1 a § 31 odst. 6 zákona o myslivosti. Konečně poslední otázkou, ke které se Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí musí vyjádřit, je spor o to, zda správní orgán vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci či zda podklady, o které opřel své rozhodnutí, byly dostatečné či nikoli, a zda soud na jemu předloženou věc nahlédl správně i z tohoto hlediska.

Stěžovatel se domnívá, že i když jím drženou honitbu po celé její délce protíná vodní tok řek Otavy a Vltavy, který je v severní polovině výrazně rozšířen v důsledku vzduťky vytvořeného vodním dílem Orlik, není tím přerušena zákonem požadovaná souvislost honebních pozemků. Taktéž se domnívá, že hladina vodní nádrže nepředstavuje překážku volného pohybu zvěře, ani pro ni neznámá žádná nebezpečí.

Předně je nutno konstatovat, že Nejvyšší správní soud se již v minulosti v rámci své rozhodovací činnosti souvislosti honebních pozemků, jakož i překážkami volného pohybu zvěře, zabýval, a to konkrétně v rozsudku ze dne 15. 8. 2007, č. j. 3 As 40/2005 - 159, dostupném na www.nssoud.cz, když řešil otázku, zda překážku souvislosti honebních pozemků tvoří či netvoří rychlostní komunikace R 10 mezi Prahou a Libercem. V tomto rozhodnutí kasační soud konstatoval, že podle ustanovení § 17 odst. 5 zákona o myslivosti honební pozemky tvořící honitbu musí spolu souviset, a že i pozemky jinak vyhovující pojmu souvislosti nelze začlenit do jedné honitby, pokud tvoří překážku pohybu zvěře nebo jsou pro ni nebezpečím, jako například dálnice, silnice dálničního typu, přehrady a letiště se zpevněnou plochou. Dále konstatoval, že výčet možných překážek v pohybu zvěře

vyjmenovaných v tomto ustanovení je výčtem demonstrativním a upozornil na povinnost správního orgánu přihlídnout v řízení vždy tzv. *ad hoc*, tj. případ od případu, k místním podmínkám příslušné honitby, která je posuzována. V citovaném rozsudku pak dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že rychlostní silnice R 10, tedy silnice, která má ze zákona obdobné technické vybavení jako dálnice, představuje překážku pohybu zvěře nebo pro ni může být nebezpečím. Obdobně jako v posuzovaném případě se jednalo o výklad pojmů, které používá zákon o myslivosti ve vztahu k jiným právním předpisům. Tak, jako se v souzené věci Nejvyšší správní soud musí vypořádat s obsahem pojmu „*přehrada*“, tak se ve shora uvedené věci jednalo především o objasnění pojmu „*silnice dálničního typu*“, který zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, nezná, neboť ho ze zrušeného zákona č. 135/1961 Sb. nepřevzal. V odůvodnění rozhodnutí kasační soud dovodil, že „*rychlostní silnice*“ má obdobné stavebně technické vybavení jako „*dálnice*“ a že je tedy nutno vykládat tento pojem také obdobně, z čehož pak plyne závěr, že z pohledu zákona o myslivosti spadá rychlostní silnice pod ustanovení § 17 odst. 5 tohoto zákona.

Se stěžovatelem lze jistě souhlasit, že s ohledem na požadavek právní jistoty je třeba nahlížet na právní řád jako na celek, tj. nevykládat jednotlivé právní pojmy zjevně odlišně a rozporně, nelze však tvrdit, že právní pojem definovaný v jednom právním předpise pro účely příslušného zákona je třeba bezvýjimečně a doslova aplikovat na jiný právní předpis, jenž se dotýká odlišné oblasti a jehož primární účel je zcela jiný. Už vůbec pak nelze dovodit obecnou striktní vázanost orgánů aplikujících právo takto definovaným pojmem za všech okolností a ve všech situacích, bez ohledu na další skutečnosti a bez toho, že by zákon, podle něhož aplikující orgán postupuje, obsahoval ustanovení o subsidiárním použití zákona, z něhož má být legální definice převzata, tedy bez toho, že by mezi dotčenými právními předpisy existoval vztah *lex specialis* vůči *lex generalis*. Na žádnou legální definici totiž nelze nahlížet jako na zcela univerzální. Výklad v širších souvislostech může být v mnoha případech hodnotným pomocným výkladovým hlediskem (*analogie legis, případně i analogie iuris*), nemůže však být považován za dogma, zejména tehdy ne, pokud by takto uplatněný ryze formalistický výklad směřoval k popření účelu zákona, jenž má být aplikován.

Účelem vodního zákona je především chránit povrchové a podzemní vody a stanovit podmínky pro hospodárné využívání vodních zdrojů a pro zachování i zlepšení jakosti povrchových a podzemních vod a odlišování vodní plochy od stavby přehradní hráze z pohledu tohoto zákona má určitý smysl, zatímco účelem zákona o myslivosti je ochrana volně žijící zvěře. Je tedy logické, aby přehrada byla z hlediska zákona o myslivosti chápána jako jeden celek, a to bez ohledu na zařazení jednotlivých pozemků, z nichž se honitba skládá, podle katastrálního zákona, a bez ohledu na to, že vodní zákon včetně prováděcí vyhlášky pojmy přehrada a vodní plocha rozlišuje. Také Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 13. 12. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 34/03, který byl vyhlášen pod č. 49/2007 Sb., dovodil, že myslivost představuje ústavně aprobovaný veřejný zájem ve smyslu čl. 7 Ústavy České republiky, podle kterého stát dbá o šetrné využívání přírodních zdrojů a ochranu přírodního bohatství, kterou je právě i ochrana volně žijící zvěře (viz výše). Nelze proto přehlížet, v jakém smyslu zákon o myslivosti pojem „*přehrada*“ používá. Jestliže zákon hovoří o překážce v pohybu zvěře, pak přehradní hráz by sama o sobě čistě teoreticky takovou překážkou být nemusela, ba právě naopak, neboť by po ní zvěř za určitých okolností mohla přecházet a překonávat tak vodní plochu, jak na to ostatně v odůvodnění napadeného rozsudku poukázal i krajský soud. Překážkou v pohybu zvěře měl tedy zákonodárce na mysli nepochybně přehrada jako celek, včetně vodní nádrže. Stavba přehrady se navíc realizuje právě kvůli zachycování vody na pozemku za přehradou, proto i z tohoto hlediska je takový

výklad logický. Nejvyšší správní soud proto námitku stěžovatele, že stavba hráze se nachází mimo honitbu, odmítl jako lichou, neboť není rozhodné, kde přesně se nachází hráz, když je zároveň zcela nesporné, že do honitby zasahuje ta část přehrady, kterou tvoří přehradní nádrž vytvořená vzdušným, resp. koryto řeky dlouhé desítky kilometrů dosahující v některých místech šíře až několik stovek metrů (dle znaleckého posudku, jenž byl předložen stěžovatelem jako důkaz a je součástí správního spisu, 200 až 400 metrů). Nejvyššímu správnímu soudu je z běžně dostupných veřejných informačních zdrojů známo, že vodní dílo Orlík představuje největší, nejvyšší a nejmohutnější přehradu v tzv. „*vltavské kaskádě*“ přehrad, a že cca 450 metrů dlouhá přehradní hráz zadržuje jezero, resp. vodní plochu, o celkové rozloze přibližně 2732 ha. S ohledem na vše výše uvedené kasační soud proto sdílí závěr krajského soudu, že hladina přehradní nádrže Orlík přerušuje souvislost honebních pozemků začleněných do „*S. honitby O.*“ a představuje překážku v pohybu zvěře ve smyslu ustanovení § 17 odst. 5 zákona o myslivosti. Jako pomocné kritérium pro posouzení souvislosti honitby může posloužit i znění odst. 4 téhož ustanovení, neboť zde zákon v podobě doporučující normy uvádí, že „*při tvorbě honiteb se nepřihlíží k hranicím katastrálních území, územních obvodů obcí nebo krajů, ale hranice honiteb se mají, pokud je to možné, krýt s hranicemi přírodními v terénu zřetelnými*“; jako příklad jsou zde uvedeny cesty, silnice a „*vodoteče*“. Řeky Vltava a Otava, na nichž je zbudována Orlická přehradní nádrž, nepochybně takovými „*vodotečemi*“ jsou, proto hranice honitby, resp. honiteb, by měla nebo měly kopírovat jejich tok. Nejvyšší správní soud také v souladu s názorem vysloveným ve výše citovaném rozsudku, jenž řešil překážku souvislosti honitby v podobě rychlostní komunikace, opětovně připomíná, že výčet možných překážek souvislosti honebních pozemků v zákoně o myslivosti je pouze demonstrativní, a proto je každou takovou překážku třeba posuzovat jednotlivě, s ohledem na konkrétní okolnosti. V předmětu sporu není pochyb, že přehradní nádrž Orlík splňuje charakter překážky souvislosti honitby nejen pojmově, ale s ohledem na její rozlohu a na fakt, že vzdušný tok řek Vltavy a Otavy protíná předmětnou honitbu po celé její délce, a dělí ji tak prakticky na dvě části, také obsahově.

Na okraj a závěrem k této námitce lze ještě vyjádřit souhlas s názorem stěžovatele, že samotná vodní plocha jako taková (tj. ta, která není součástí „*přehrad*“ ve smyslu popsáném v předchozích odstavcích), patří s ohledem na znění ustanovení § 2 písm. f) zákona o myslivosti mezi pozemky honební. Taktéž je třeba souhlasit s názorem, že stavba přehradní hráze je zastavěným pozemkem nehonebním dle ustanovení § 2 písm. e) téhož zákona. V písm. g) citovaného ustanovení je uvedeno, že „*přehrad*“ *se nepovažují za „úzké pozemkové pruhy“, které nepřerušují souvislost honitby*, což svědčí výkladu učiněnému v předchozím odstavci. Za jistou logickou nedokonalost zákona je možno považovat právě dikci ustanovení § 17 odst. 5 zákona o myslivosti. Zmíněná nedokonalost spočívá v tom, že toto ustanovení se dotýká pozemků honebních, jak to naznačuje věta první, avšak ve druhé větě se říká, že „*i pozemky jinak vyhovující pojmu souvislosti...*“ (tzn. implicitně je tím vyjádřeno, že by se mělo jednat o honební pozemky, neboť pouze tyto mohou vyhovět pojmu souvislosti)... „*však nelze začlenit do jedné honitby, pokud tvoří překážku pohybu zvěře nebo jsou pro ni nebezpečím, například dálnice, silnice dálničního typu, přehrad a letiště se zpevněnou plochou*“ (jako příklady jsou zde uvedeny pozemky typicky nehonební). Přes tento formulační nedostatek zůstává smysl citovaného ustanovení zřejmý, neboť je vyloučeno dovozovat pouze na základě jeho doslovného znění, že například dálnice by měla být honebním pozemkem. Takový závěr by byl zjevně absurdní. Jak trvale judikuje Ústavní soud (srov. např. nález č. 169/sv. 9 Sb. ÚS), jazykový výklad je v podmínkách právního státu toliko prvotním přiblížením se k obsahu právní normy obsažené v právním předpise. O obsahu právní normy proto nemůže rozhodovat samotné znění textu právního

předpisu, nýbrž k potvrzení, vyvrácení či upřesnění prvotního závěru je nezbytné přibrat další interpretační metody.

Nejvyšší správní soud musí odmítnout jako nepřipadnou i námitku stěžovatele směřující do ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy námitku vady řízení v důsledku nedostatečného zjištění skutkového stavu a neprovedení výslechu znalce, doc. ing. H., který je autorem znaleckého posudku, založeného na č. l. 85 správního spisu. Tento posudek má charakter důkazního prostředku navrženého účastníkem řízení, správní orgány v prvním i druhém stupni se k tomuto znaleckému posudku vyjádřily tak, že jej zpochybnily, a soud se s ním v odůvodnění rozsudku vypořádal konstatováním, že tento důkaz nelze hodnotit jako znalecký posudek. Doslova uvedl, že *„znalecký posudek je vždy opatřen, závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí. V daném případě však nebylo zapotřebí hodnotit, zda zvěř plave či nikoliv, ale pro věc je rozhodné posouzení vodního díla - „přehrady“ z hlediska zákona o myslivosti“*. Kasační soud k tomu považuje za vhodné doplnit, že provedení důkazu znaleckým posudkem by bylo nutné, pokud by „přehrada“ nebyla posouzena jako překážka v pohybu zvěře a předmětem sporu by byl pouze druhý zákonný důvod přerušení souvislosti honitby, a tedy to, zda „přehrada“ představuje pro zvěř nebezpečí. Po vyhodnocení všech okolností posuzovaného případu je však třeba dát za pravdu krajskému soudu, že doplnění výsledkem znalce by bylo v tomto případě zcela nadbytečné. Otázkou by navíc byla také vypovídací schopnost předloženého posudku vzhledem k jeho rozsahu (necelé 2 normostrany A 4) a obsahu, když znalec v zásadě stručně a bez jakéhokoli bližšího zdůvodnění, pouze s obecným odkazem na poznatky o biologii zvěře a studium migrací s citací blíže neurčeného zdroje těchto informací (*„SEDLAG, 1972“*), konstatoval, že *„vodní hladina přehrady netvoří překážku v pohybu zvěře, neboť veškerá zvěř ji běžně překonává. V letním období překlave a v zimním přejde po ledě. Stejně tak otázka nebezpečí je v případě přehradní nádrže bezpředmětná, neboť podle přehledu hrázného dochází velmi ojediněle k náležům utonulé zvěře“*.

Nad rámec výše uvedeného kasační soud uvádí, že vzhledem k tomu, že v předmětné honitbě byly dle vyjádření odvolacího orgánu ke kasační stížnosti stanoveny minimální a normované stavy pro chov těchto druhů zvěře, tj. cit.: *„daněk skvrnitý, srnec obecný, prase divoké, zajíc polní a bažant obecný“*, je vysoce pravděpodobné, že by v tomto konkrétním případě byl zároveň kumulativně splněn i druhý zákonný důvod přerušení souvislosti honitby. Nejvyšší správní soud se přiklání k názoru, že vodní hladina přehradní nádrže Orlík vzhledem k její velikosti může být potenciálně pro zvěř nebezpečím, pokud by se shora uvedené druhy zvěře (s výjimkou bažanta obecného) skutečně pokoušely ji překonat. Vzhledem k doslovnému znění ustanovení § 17 odst. 5 zákona o myslivosti však pro závěr o přerušení souvislosti honitby stačí i splnění jen jednoho ze dvou v tomto ustanovení předvídaných důvodů.

Poslední námitku stěžovatele, že soud v napadeném rozsudku potvrdil názor odvolacího správního orgánu, že předmětná honitba zanikla *ex lege*, je Nejvyšší správní soud také nucen odmítnout, neboť přisvědčil krajskému soudu v tom, že honitba stěžovatele zanikla ke dni nabytí právní moci rozhodnutí odvolacího správního orgánu o neuvedení předmětné honitby do souladu se zákonem. Upřesnit je třeba jen to, že soud nekonstatoval zánik *ex lege*, jak uvádí stěžovatel, ale fakt, že k zániku došlo na základě rozhodnutí, jež bylo vydáno v důsledku nesplnění zákonných podmínek pro uznání honitby. Nikoli tedy přímo na základě ustanovení § 69 odst. 1 zákona o myslivosti, nicméně výrok rozhodnutí na toto ustanovení zcela správně odkazuje. Na základě citovaného ustanovení byl totiž pouze podán návrh na uvedení honitby do souladu se zákonem. Povinnost podat

návrh stěžovatel sice splnil, avšak jím drženou honitbu ve stávajících hranicích pro rozpor se zákonem (konkrétně pro překážku v souvislosti pozemků začleněných do této honitby) do souladu se zákonem nebylo možno uvést.

S ohledem na vše výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s., když stěžovateli, který ve věci neměl úspěch, nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení, a Krajskému úřadu Jihočeského kraje jako druhému účastníku řízení žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. listopadu 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu